

ΜΑΡΚΗΣ. (πορεύεται εἰς παράθυρον)

Παρήλθ' ἡ ὥρα. Τὴν ἀκολουθίαν σου
ἀκούω ἐρχομένην — (περιπτύσσονται)
Νῦν διάδοχος

κ' ὑπήκοος ἐκ νέου!

ΚΑΡΟΛ. Φεύγεις παρευθὺς
διὰ τὴν πόλιν;

ΜΑΡΚΗΣ. Παρευθὺς.

ΚΑΡΟΛ. Περίμενε!

Ἀκόμη μίαν λέξιν. Πόσον εὐχερῶς
ἐλησμονήθη τοῦτο! — Μία εἰδήσις
σπουδαιοτάτη. Εἰς Βραβάντην γράμματα
ὁ βασιλεὺς ἀνοίγει — Προφυλάχθητι!
Οἱ ταχυδρόμοι, τὸ γνωρίζω, ἔλαβον
διαταγὰς κρυφίας

ΜΑΡΚΗΣ. Πῶς τὸ ἔμαθες;

ΚΑΡΟΛ. Ὁ Ῥαϋμόνδος Τάξις εἶναι φίλος μου.

ΜΑΡΚΗΣ. Αὐτὸ ἀκόμη! Ἄς λοξοδρομήσωσι
διὰ τῆς Γερμανίας τότε, φίλε μου.
Ἀπέρχονται κατ' ἀντιθέτους διευθύνσεις)

(Τέλος τῆς Β' Πράξεως)

ΟΙ ΣΥΡΜΟΙ ΤΩΝ ΑΝΘΕΩΝ

Ἐκάστη ἐποχὴ ἔχει τὰ κατὰ προτίμησιν ἄνθη τῆς. Ὅπως
συλλάβη τις ὁρθὴν ἰδέαν τῶν ιδεῶν, τῶν ἡθῶν, καὶ τῶν ἐθί-
μων ἐνὸς ἔθνους, ὀφείλει νὰ προσβλέψῃ ἐπὶ τὰς ἀνθοδέσμες
αὐτῆς.

Ἐμμεθα ὑπερήφανοι, ὡς πρῶτοι θέσαντες τὸν ἀκόλουθον ἀ-
φορισμὸν:

«Τὰ ἄνθη εἰσὶν ἡ ἐκφρασις τῆς κοινωνίας»

Δὲν θέλομενπραγματευθῇ περὶ τῶν ἀνθῶν κατὰ τοὺς Ἑλ-
ληνικοὺς καὶ Ῥωμαϊκοὺς χρόνους. Ἡ εἰδωλολατρεῖα περιέβαλε
τὰ ἄνθη διὰ τινος θρησκευτικοῦ τρόμου. Ἐκάστη κάλυξ ὡ-
μοίαζε πρὸς τάφον νύμφης ἢ ἡμιθέου. Δρέποντες ἄνθος ἐφο-
βοῦντο μὴ προξενήσωσι ὀδύνην εἰς τὸν Δάφνιδα, παράπονον
εἰς τὸν Ἀδωνιν.

Παραλείπομεν τὰς μεταβολὰς τοῦ συρμοῦ τῶν ἀνθῶν ἐν
Ἀγγλίᾳ, Γερμανίᾳ, Ἰταλίᾳ, Ἰσπανίᾳ. Ἡ μελέτη αὕτη θὰ
μᾶς παρέστυε μακράν. Θὰ ἀρκεσθῶμεν εἰς τὴν Γαλλίαν. Μή-
πως εἰς πᾶν ἀφορῶν τὰ τοῦ συρμοῦ ἡ Γαλλία δὲν ἔδωκε
πάντοτε πρώτη τὸ σύνθημα;

Ἀρξώμεθα ἀπὸ τοῦ Μεσαίωνα.

Ἐξαίρεσει τοῦ Κρίνου καὶ τοῦ Μανδραγόρου ὁ Μεσαίων
σχεδὸν δὲν ἠγάπησε τὰ ἄνθη. Τὰ δημιουργούμενα ὑπὸ τῆς
φύσεως δὲν τῷ ἤρκεσαν. Ἐπενόησε χιμαϊρικά. Ἐζωγράφισε

ἀνύπαρκτα ἄνθη ἐπὶ τῶν μετωπῶν τῶν λειτουργικῶν βιβλίων,
καὶ διὰ τοιούτων ἐκόσμησε τὰ ὑαλῶματα τῶν μητροπόλεων
του. Τὰ πάντα τότε ἦσαν φανταστικά, τὰ ζῶα, τὰ φυτά.
Ἦσαν οἱ χρόνοι καθ' οὓς ἡ Σαλαμάνδρα ἐχόρευεν ἐπὶ τοῦ πυ-
ρός, καθ' οὓς ἐπίστευον εἰς μαγικὸν φυτὸν δίδον τὴν αἰωνίαν
νεότητα. Ὁ Μεσαίων ἐσκέπτετο μόνον νὰ περικαλλύνῃ τοὺς
θόλους αὐτοῦ, τὰ ῥοδοειδῆ κασμῆματά του, τὰ ἀραβουργή-
ματά του. Τὰ ἄνθη τοῦ ἦσαν ἐκ λίθου. Κατὰ τὴν ἐποχὴν
ταύτην ἠγαπῶντο μόνον τὰ μελαγχολικὰ ἄνθη. Ὁ Σκόλυμος,
ἡ Ἀκαλήφη, ἡ Ἑρα, ἐκτίθενται σχεδὸν πάντοτε ἐπὶ τὰ ἐμ-
προσθεν τῶν εἰκόνων. Παρατηρήσατε ἐν στέμμα ὅπερ ὁ Al-
bert Durer θέτει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Ἀγγέλου του. Εἶνε
ἴσως ὁ μόνος Ἀγγελος τοῦ Μεσαίωνα, ὅστις ἔσχε ἄνθη περὶ
τοῦ μετώπου του, καὶ ὅστις εἰκονίζει τὴν μελαγχολίαν.

Τὸ Κρίνον καὶ ὁ Μανδραγόρας ὑπῆρξαν τὰ μόνα ἄνθη ἁ-
τινα ἐγένοντο ἀποδεκτὰ ἀπολύτως. Ὑπῆρξε τὸ διπλοῦν σύμ-
βολον ἐποχῆς εἰλικρινῶς πιστῶν καὶ φανταστικῶν φημαγοριῶν.

Ἐπῆλθεν ἡ Ἀναγέννησις.

Τίς θὰ τὸ ἐπίστευεν; Ἡ Ἀναγέννησις ἥτις ὑπῆρξε οἰονεὶ
ἐποχὴ ἐξεγέρσεως τῆς χάριτος ἡμέλησε τῶν ἀνθῶν. Ἐφάνη
ὡς ὁ Μεσαίων ἀγαπῶσα αὐτὰ μόνον ἐν τῇ γλυπτικῇ. Ἐν τὰ
ἄνθη τοῦ Μεσαίωνα ὑπῆρξαν ἐκ λίθου, τὰ τῆς Ἀναγεννήσεως
ἦσαν ἐκ μετάλλου.

Δὲν ὑπῆρξε μεγαλειότερος φυτοκόμος κατὰ τὴν Ἀναγέν-
νησιν τοῦ Benvenuto Cellini, ὅστις ἐπλάσε τούτῳ ὥραϊα
ἄνθη ἐκ χρυσοῦ ἐξ ἀργύρου καὶ ὀρειχάλκου.

Ὁ Ronsard ἠγάπα τὰ ἄνθη· ὁμιλεῖ περὶ αὐτῶν διαρκῶς
ἐν τοῖς στίχοις αὐτοῦ, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ μεταδώσῃ
τὴν κλίσιν εἰς τὴν ἐποχὴν του. Ἐπιστεύθη πρὸς στιγμήν ὅτι
τὰ ἄνθη ἐμελλον τέλος νὰ θριαμβεύσωσι τῆς δημοσίας ἀ-
διαφορίας, καὶ νὰ ἐγκαθιδρύσωσι ὀριστικῶς τὸ κράτος τῶν ἐν
Γαλλίᾳ, ὅτε ὅλοι οἱ ποιηταὶ συνηνώθησαν ὅπως πλέξωσι τὸν
περίφημον τῆς Ἰουλίας στέφανον. Ἀλλὰ ὁ Λουδοβίκος XIII
ἀπέθανε καὶ Λουδοβίκος XIV ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ θρόνου. Ὁ μέ-
γας οὗτος Αἰὼν ὑπῆρξεν ἔτι μᾶλλον ἀδιάφορος πρὸς τὰ ἄνθη,
τοῦ Μεσαίωνα καὶ τῆς Ἀναγεννήσεως. Ποῦ εἶνε ἡ θέσις τῶν
ἀνθῶν ἐν Βερσαλλίαις, Sains-Cloud, Marly εἰς ὅλους τοὺς
μεγάλους ἀνθῶνας; Μόλις τοῖς ἐφύλαττον περιωρισμένον τι
τμήμα, ἀπολλύμενον ἐν μέσῳ τοῦ μεγαλείου τῆς δημηγύρεως.
Τί τὸ θέλετε; Ὁ μέγας βασιλεὺς δὲν ἠγάπα τὰς εὐωδίας,
καὶ ὁ μέγας αἰὼν ἔσπευσε νὰ μιμηθῇ τὸν Μέγαν Βασιλέα.

Μόνος ὁ μέγας Condée ἀπετέλεσεν ἐξαίρεσιν. Ἔσχε τὸ θάρ-
ρος νὰ καλλιεργήσῃ καρυόφυλλα, καὶ νὰ φέρῃ αὐτὰ ἐν τῇ
κομβιοδόχῃ του ἐνώπιον τοῦ Λουδοβίκου XIV. Ὑπῆρξεν ἴσως
ἡ μεγαλειτέρα παρατολμία ἣν ἠδυνήθη νὰ πράξῃ ὁ νικη-
τῆς τοῦ Rocroy, καθ' ὅλην τὴν περίοδον τοῦ λαμπροῦ στρα-
τιωτικοῦ σταδίου του.

Ἄλλος λόγος συνετέλεσε νὰ βλάψῃ τὰ ἄνθη, ὀλιγώτερον
τῆς τοῦ Λουδοβίκου XIV ἀντιπαθείας.

Πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ὁ μέγας Αἰὼν ὑπῆρξε ὁ ἰα-

τρικώτερος ὢλων τῶν αἰώνων. Ὁ Turenne, Condé, Vau-
bau, Catinat, Bossuet, Fenelon, Molière, Boileau, Vil-
lars, Saint-Simon, Louvois, Colber, ἐθεραπεύοντο διὰ τρό-
που ἀληθῶς ἀπιστεύτου. Τὸ σημαντικώτερον πρόσωπον τῆς
κοινωνίας μετὰ τὸν πνευματικὸν ἦτο ὁ Φαρμακοποιός. Δὲν ἐ-
πίστευον ὡς πραγματικὰ ἄνθη εἰμὴ τὸν Ὑοσκύαμον, τὸν Ἰβί-
σκον, τὸ Χαμαίμηλον, τὸ Ἀδιάντον, τὴν Δακτυλίτιδα καὶ ἑ-
τερα σημαντικὰ εἶδη τῆς φαρμακευτικῆς χλωρίδος. Τὰ ἄν-
θη δὲν ἡγοράζοντο ἢ ἐν μικροῖς δέμασι παρὰ τοῖς βοτανο-
πώλαις. Τὰ δυστυχῆ ἐφαίνοντο καταδικασθέντα πρὸς συνεχή
πτισάνην.

Ἡ ἀντιβασίλειά δὲν διήρκεσε ἐπ' ἀρκετόν, ὅπως πράξι τι
ἐξασφαλιστικὸν ἐπὶ τοῦ μέλλοντος τῶν ἀνθῶν. Ἐν τούτοις
τότε ἐθεάθησαν φνόμεναι συλλογαί τινες τολυπῶν. Γέροντες
ἀξιωματικοὶ διατρέξαντες τὰς τῆς Ὁλλανδίας ἐξοχάς, καὶ
κρύπτοντες ἀπὸ τοῦ Λουδοβίκου XIV τὴν κλίσιν ταύτην τὴν
ἀποκτηθεῖσαν παρὰ λαοῦ οὐ τὸ ὄνομα μόνον ἐνέβαλε τὸν
βασίλειά εἰς μανίαν, δὲν ἐφοβήθησαν νὰ ἐκδηλώσωσιν αὐτὸ
ὑπὸ τὸν ἀγαθὸν αὐτοῦ ἀνεψιόν. Οὕτω παρήχθη ἡ τέχνη, ἡ
ἐπιστήμη, ἡ βιομηχανία, ὅπως θέλετε νὰ ὀνομάσητε αὐτήν,
τῆς ἀνθοκομίας.

Ἰδοὺ ὁ XVIII αἰὼν. Μὴ σπεύδετε νὰ ἐπευφημήσητε. Δὲν εἶνε
τόσφ ὁ τῶν ἀνθῶν αἰὼν, ὡς τείνετε νὰ πιστεύσητε. Ὅ,τι φυ-
σικόν, δὲν ἦτο δυνατόν ν' ἀρέσῃ εἰς τὸν XVIII αἰῶνα. Ἡ ἐ-
ποχὴ τῶν τεχνητῶν ἐκείνων ἐπὶ τοῦ προσώπου στιγματῶν
(mouches), τοῦ ψιμμιθίου, τῆς ὀριζοκόνεως, δὲν ἡδύνατο νὰ
συνεθισθῇ πρὸς τὴν ἀπλότητα τῶν ἀνθῶν. Ὁ Vatteau δὲν
ἐξωγράφισεν εἰμὴ φυτείας καὶ μικρά δάση. Οἱ βοσκοὶ καὶ αἱ
ποιμενίδες αὐτοῦ καλύπτουσι διὰ ταινιῶν ἑαυτάς, τὸν κύνα-
των, τὰς καλαύρωπας των, τοὺς ἀμνοὺς των ἄλλ' ἐν ἄνθος
μεταξὺ ὢλων τούτων, τὸν ἀπλούστερον λευκάνθεμον, ματαίως
θα ζητήσητε.

Ἄλλ' ἰδοὺ ὅτι ἐν τῷ τέλει τοῦ αἰῶνος ἡ κοινωνία ἀρχίζει
νὰ δυσφορῇ ἐκ τῶν βοσκῶν, τῶν ποιμενίδων, τῶν φυτειῶν,
τῶν ἀμνῶν. Παύει τοῦ νὰ εἶνε ποιμενική, ὅπως γείνη ἀγρο-
τική. Ἐκ τῆς κομψότητος μεταπίπτει εἰς τὴν αἰσθηματικό-
τητα. Ἀρχίζουν νὰ παρατηρῶσι τὰ ἄνθη καταμυρώνοντα
τοὺς λειμῶνας, τοὺς φράκτας, τὰς ἀτραπούς, καὶ ὁ XVIII
αἰὼν ὁλόκληρος ἐν μιᾷ φωνῇ ἀνακράζει ὡς ὁ Rousseau.

Μία ἀτραγένη!

Εἶνε ἡ πρώτη φορὰ κατὰ τὸν XVIII αἰῶνα, καθ' ἣν πα-
ρετῆρει τις ὑφισταμένης ἀτραγένας.

Ἡ Γαλλικὴ ἐπανάστασις ἔδειξε πρὸς τὰ ἄνθη τὸ μεγαλεί-
τερον ἐνδιαφέρον. Ὁ Saint-Juste ἤθελεν ὅπως ἡ ἐορτὴ τῶν
ἀνθῶν ἐορτάζεται κατ' ἔτος μετὰ τῆς μεγαλειτέρας πομ-
πῆς. Ὅλοι οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς συνελεύσεως, ἡγουμένου τοῦ
Rovespier, ἔφερον ἀνθοδέσμην ἐπὶ τῆς κομμοδόχης των,
ὅτε διέσχίζον τοὺς Παρισίους κατὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ Παντο-
κράτορος.

Ἐπὶ τὴν Ὑπατείαν καὶ τὴν Αὐτοκρατορίαν τὰ ἄνθη ἐ-

καλλιεργήθησαν. Ἡ Ὑδράγγεια ἐπὶ πολὺ ἦτο τοῦ συρμού.
Εἶτα ἦλθε ἡ Ὀρτενσία. Δὲν ἡδύναμην νὰ βλέπω ἐν ἑκ τῶν
ἄχαρίτων τούτων σφαιροειδῶν ἀνθῶν, τὰ ὅποια φαίνονται ἔ-
χοντα τόσον αὐτάρεσκον ὕψος, χωρὶς νὰ ἀναμνησθῶ τὴν ἐν-
δεδυμένην τὴν ἐορτάσιμον ἐνδυμασίαν τῆς γυναῖκα παλαιῦ
τινος στρατιώτου τῆς Δημοκρατίας, προαχθέντος εἰς ἀρχηγὸν
μοίρας ἢ στρατάρχην.

Μετὰ τὴν Ὑδράγγειαν καὶ τὴν Ὀρτενσίαν παρέλειπα τὸ Ἴον.

Τὰ πολιτικὰ ἄνθη παραλείπομεν τῆς μελέτης ἡμῶν. Ἄλλ'
ᾧφειλον νὰ ὁμιλήσω περὶ τῆς Μουσσωτίδος. Τὰς καλλονὰς
τῆς Αὐτοκρατορίας, ἡρέσκοντο νὰ τὰς προσομοιάζωσι πρὸς
τὰς Μουσσωτίδας.

Ἡ Παλινόρθωσις ἐπροστάτευσεν πολὺ τὸ Κυνόρροδον. Ἀπὸ
τοῦ 1820—1825 φαίνεται βασιλεύουσα ἡ Ἀνεμώνη. Ἐκτοτε
μέχρι τοῦ 1830 βασιλεύει τὸ Διανθὲς Κρίνον. Σήμερον τὸ ἄν-
θος τοῦτο ἐντελῶς ἐγκαταλειφθὲν εὖρε καταφύγιον εἰς τὰς ἀ-
ρωματώδεις ἀλοιφάς.

Τί δὲ νὰ εἴπωμεν περὶ τῶν νῦν συρμῶν τῶν ἀνθῶν; Οὐ-
δέποτε ἡγάπησαν αὐτὰ περισσότερον, οὐδέποτε ὑπῆρξε δυσ-
κολώτερον ν' ἀντιληφθῇ τις τῶν πολυαριθμῶν βασιλείων ἅτινα
διαδέχονται ἄλληλα ἐν τῷ Κράτει τῆς χλωρίδος.

Θὰ ἐπεθύμουν ὅπως μὴ μεταχειρισθῶ τὴν φράσιν ταύτην.
Ἄλλ' ἄς μοι δώσωσι ἑτέραν τινα.

Σήμερον ἅπαντες ἔχουσιν ἄνθος τι ὅπερ θέλουσι νὰ προα-
γάωσιν. Ἡ Γεωργία Σάνδη συμπαθεῖ πρὸς τὸ Ῥοδόδενδρον.

Ὁ Ἀλφόνσος Κάρρ προβάλλει τὴν Μουσσωτίδα.

Ὁ De Balzac ἐφεῦρε τὸ Βήχιον.

Ὁ Victor Hugo ἐκφράζεται ἐν πάσῃ τυχούσῃ περιπτώ-
σει περὶ τοῦ Ἀσφοδέλου.

Ὁ Eugène Sue δὲν ἐξέρχεται ἐκ τοῦ κύκλου τῶν ἀνθῶν
τοῦ Τροπικοῦ.

Ὁ Alexandre Dumas οὐδὲν ἄνθος ἐξέλεξεν εἰσέτι ἀπὸ τι-
νος ἐν τούτοις βλέπει τις ἀναφανομένην τὴν Ἀλόην ἐν τοῖς
μυθιστορήμασι του.

Ὁ Auguste Barbier ἀπηύθυνε θελκτικὸς στίχους πρὸς τὸ
λευκάνθεμον.

Ὁ Briseux ἐν τῷ ποιήματι τῆς *Μαρίας* ἔκαμε πολλοὺς
ὁπαδοὺς εἰς τὸ ἄνθος τοῦ Σπάρτου.

Ἐκτοτε, στάσεις, συνωμοσίαι, ἐπαναστάσεις, ἀνθῶν τὰ ὁ-
ποῖα μόνον μίαν στιγμὴν ὑφθύνονται ἐπὶ τοῦ θρόνου διὰ νὰ
ὑποχωρήσωσι κατόπιν πρὸ τῶν ἐχθρῶν των.

Ἐπάρχει σύγχυσις εἰς τὰ ἄνθη, καθὼς εἰς τὰς ιδέας, τὰς
πεποιθήσεις καὶ τὰς ἀρχάς.

Ἀπὸ τοῦ 1830 εἶδον βασιλεύοντα ἀλληλοδιαδόχως τὴν
Κλιματίτιδα καὶ τὴν Πασχαλέαν, τὸ Λευκάνθεμον, καὶ μυ-
ρία ὅσα ἅτινα ἡδύναμην νὰ ἀπαριθμήσω.

Παρήλθον διότι δὲν ὑπῆρχον πλέον.

Καὶ παρατηρήσατε πῶς τὸ βασιλεῖον ἐκάστου τῶν ἀνθῶν
τούτων, ἀνταποκρίνεται εἰς μίαν τῶν κοινωνικῶν φάσεων κατὰ
τὰ δεκαεῖς διαρρέυσαντα τελευταῖα ἔτη.

Ἐνθυμείσθε ἀκόμη τὸν καιρὸν καὶ ὃν οἱ ἄνθρωποι ἦσαν αἰσθηματικοὶ κατὰ τὸν τρόπον τῶν ποιητῶν τοῦ Βορρά, ὅτε ἐκράτει ὁ συρμὸς τῆς ἐπανελημένης ἀναγνώσεως τοῦ Βερθέρου, καὶ τοῦ θαυμασμοῦ τῆς Novalis; Φάσις Ἑρείκης.

Ἡ φάσις τῆς Κλιματίδος διεδέχθη αὐτήν, εἴτα ἐπῆλθε ἡ τῆς Πασχαλέας φάσις. Ἠγάπων τότε μόνον τὰς ἀγροτικὰς εἰκόνας, τὰς σκηναὶς τοῦ ἀπλοῦ βίου. Ἡ *Balentin* προσεπάθησε νὰ καταστήσῃ αὐτὰ τοῦ συρμοῦ. Ἡ φάσις τῆς Πασχαλέας, τοῦ Λευκανθέμου διήρκεσαν ἐπὶ μικρόν. Ἡ δὲ ἰδοῦ ἡ φάσις τῆς Ἀγνοῶ μὰ τὸν Θεὸν νὰ εἶπω ἡ φάσις τίνος. Πλέομεν ἐν πλήρει ἐκλεκτικισμῷ. Ἐκαστος δημιουργεῖ δι' ἑαυτὸν θεοὺς καὶ λατρεῖ αὐτούς. Ἐκαστος ἐκλέγει τὰ ἄνθη αὐτοῦ.

Ἡ βασιλεία αὐτῶν δὲν διαρκεῖ περισσότερον μιᾶς ἐποχῆς, ἐνὸς μηνός, μιᾶς ἐβδομάδος, μιᾶς ἡμέρας ἢ μᾶλλον μιᾶς ἐσπέρας, κατὰ τὴν διάρκειαν ἐνὸς χοροῦ.

Πρὸ ὀκτῶ ἡμερῶν ἡ *Magnolia* ἦτο πολὺ τοῦ συρμοῦ. Ἀδυνατῶ νὰ ἀπαριθμήσω ὑμῖν τὰ ὀνόματα τῶν ἀνθῶν ἅτινα ἐβασίλευσαν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης μέχρι τῆς σήμερον.

Χθὲς ἐβασίλευε ἡ Συριγγάς· αὐριον θὰ βασιλεύσῃ ἡ Ἡπατίτις. Ὁ Ἴασμος, τὸ αἰγόκλιμα, ἡ λεμονέα, ἡ λευκάκανθα, ἡ ροδομολόχη, καὶ αὕτη ἐστὶ ἡ ροδοῖδα ἔσχον τὴν περίοδόν των.

Πᾶς εἶνε δυνατόν νὰ ἀναγνωρισθῶσιν ἐν τῷ φύρδην-μίγδην τούτῳ καὶ πῶς ν' ἀνακαλυφθῇ ἐν τῷ μέσῳ τόσων ἀνθῶν ἡ ἀπέναντί των θέσις τῶν συγχρόνων;

Τοῦτο εἶνε ὀλιγώτερον δύσκολον ἢ ὅσον φαντάζεται τις.

Δὲν ὑπάρχουσι πρὸ δεκαεξέ εἰσὶν δύο ἄνθη, ἅτινα πάντοτε καταδιωκόμενα, ἐπικρινόμενα, προσβαλλόμενα, ἔστιν ὅτε καὶ ἐγκαταλειπόμενα, δὲν ἀπέκτησαν τοῦλάχιστον θέσιν τινα ὑπὸ τὴν αἰγίδα, πρὸ τῶν κλονισμῶν καὶ τῶν τρικυμιῶν;

Μαντεύσατε τὰ ἄνθη ταῦτα.

Θὰ εὑρητε ταῦτα, κατὰ προτίμησιν, ἐν τοῖς κήποις τῶν ἐραστῶν, μεταξὺ τῆς κόμης, ἐπὶ τοῦ στήθους τῶν γυναικῶν. Περιουσιάζουσι τὰ ὠραιότερα σκευῆ· χάριν αὐτῶν αἱ ἀπαστράπτουσαι ἐκθέσεις, τὰ διαδήματα, τὰ ἐκ χρυσοῦ νομισματόσημα.

Τὰ δύο ταῦτα ἄνθη εἰσὶ ξένα. Καὶ μήπως δὲν εἶνε εἰς ἐκ τῶν πρωτίστων χαρακτῆρων τῆς ἐποχῆς μας νὰ ἀγαπῶμεν μόνον τὰ ἔξωθεν ἀφικνούμενα; Ἀνθρώποι ὑψηλῆς περιωπῆς οἰκονομολογοῦν, ἀσχοῦν, εἰς ὅλας τὰς κοινωνίας καὶ τάξεις, πρωτίστην φροντίδα ἔχουσι νὰ μιμηθῶσι πᾶν ὅ, τι παρὰ τῶν ἄλλων λαῶν εἰς ἡμᾶς ἔρχεται. Ὁ συρμὸς ἀνήκει εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ἡ Μουσικὴ εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἡ Φιλολογία εἰς τὴν Γερμανίαν.

Ἐξήτασαμεν ἄλλοτε τὰς περιπετείας τῶν ῥόδων. Ἡ Ὑδράγγεια, τὸ Κρίνον, τὸ Καρυόφυλλον, τὰ ἄνθη ταῦτα, τὰ ἐνεκεν τῆς ὠραιότητός των διεθνῆ, ἐντελῶς ἐγκατελείφθησαν. Μόλις ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν βλέπει τις ἐνίοτε ἐπαρχιώτην τινά, περιφερόμενον ἐπὶ τῶν λεωφόρων, μὲ ῥόδον ἢ καρυόφυλλον ἐν τῇ κομμιδοδόχῃ του Ἐν ἀντιθέσει οἱ dandys καλλι-

εργουσι γιγαντιαίους Κάκτους. Αἱ γυναῖκες ἀποδέχονται ἐνίοτε τὰ ἴα, ἀλλὰ πρέπει νὰ κατάγωνται ἐκ Πάρμης, τὸν Ὑασμον διότι εἶνε Ἰσπανικὸς, καὶ τὴν Ἑρείκην διότι ἀναμιμνήσκει τὴν Σκωτίαν. Τὸ ἐν ἐκ τῶν βασιλευόντων τούτων ἀνθῶν εὐρίσκεται παρὰ ταῖς εὐσάρκοις τῆς Ὀλλανδίας, τὸ ἕτερον παρὰ ταῖς ἐχούταις προσπεποιημένον καὶ ὀγκῶδες βᾶδισμα ἀνουςίας καλλοναῖς τῆς Ἀγγλίας.

Στεροῦνται φυσιογνωμίας, διότι ἡ φυσιογνωμία των δὲν ποικίλλει ποτέ, ἢ ποικίλλει πολὺ. Τὸ ἐν πρὸ πάντων εἶνε ζῶν σύμβολον τῶν χρόνων μας. Ὑποδύεται ὅλα τὰ χρώματα, ὅλας τὰς ἀποχρώσεις, εἶνε τεραστίαις γονιμότητος, ἀλλ' ἐν συνόλῳ εἶνε τὸ αὐτὸ ἄγονον πάντοτε φυτὸν ἐνεκα τῆς πολλῆς ἀφθονίας, μονότονον ἐκ τῆς πολλῆς ποικιλίας. Μὴ δὲν εὐρισκόμεθα ἐν τῷ δεκάτῳ ἐνάτῳ αἰῶνι, τῷ γονίμῳ εἰς μεταβολάς, ἐπαναστάσεις, ἀμοίρῳ δὲ κατὰ βάθος φυσιογνωμίας καὶ πρωτοτυπίας; Τὰ δύο ἄνθη περὶ ὧν ὁμιλοῦμεν προκαλοῦσι πρὸς στιγμὴν τὰ βλέμματα εὐχαρίστως, ἀλλ' εὐθὺς καταπονοῦσι τὸ ὄμμα διότι δὲν ἀναδίδουσι εὐωδίαν καὶ εἶνε μόνον ὠραία.

Τὰ εὖσσμα ταῦτα ἄνθη εἶνε ἀνάγκη νὰ τὰ ὀνομάσωμεν; Δὲν ἀνεγνωρίσατε τὴν Δαλίαν καὶ τὴν Καμέλιαν;

Εἴχομεν ὅθεν πληρέστατα δίκαιον λέγοντες ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς μελέτης ἡμῶν.

Τὰ ἄνθη εἰσὶν ἡ ἑκφρασις τῆς Κοινωνίας (κατὰ τὸν De-lord¹).

ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ Π. ΙΩΑΝΝΟΥ.

ΙΑΚΩΒΟΣ ΥΟΥΓΚ ΓΙΨΩΝ

Συμμεριζόμενοι ἀκραϊφῶς τὸ ἄλγος καὶ τὴν βαθεῖαν ὀδύνην, ἣν ἐνεποίησεν ὁ θάνατος τοῦ Ἑλλογιμωτάτου πρεσβυτέρου Ἰακώβου Ὑούγκ Γίψωνος, συζύγου τῆς περισπουδάστου κυρίας Μαργαρίτης Ι. Σμιθ ἀδελφῆς τῆς Ἑλλογιμωτάτης φιλέλληνος καὶ ἐριτίμου συνεργάτιδος τοῦ «Ἀπόλλωνος» δεσποινίδος Ἀγνῆς Ι. Σμιθ, μεταφέρομεν ἐκ τῶν «Καιρῶν» τοῦ Ἀστεος τὴν περὶ αὐτοῦ δημοσιευθεῖσαν ἐν τῷ «Ἀθηναίῳ» περιληπτικὴν βιογραφίαν.

Ὁ θάνατος τοῦ πρεσβυτέρου Ἰακώβου Ὑούγγ Γίψωνος, τοῦ μεταφραστοῦ τοῦ Κερβάντου, ἐγκαταλείπει τὴν εὐαρίθμον χορείαν τῶν περὶ τὴν Ἰσπανικὴν φιλολογίαν διατριβόντων ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ σοβαρῶς ἡλαττωμένην. Ὁ Γίψων, μετριοφρονος καὶ ἀπομονωτικοῦ χαρακτῆρος μόλις ἀπεδέχετο κατὰ τὴν ζωὴν του τὸν ἐπάξιον αὐτοῦ τίτλον ὡς ἱκανοῦ καὶ εὐτυχοῦς μεταφραστοῦ τῶν ἔργων τοῦ Κερβάντου εἰς τὴν ἀγγλικήν. Μετάληθους πεπροικισμένος ποιητικῆς δυνάμεως καὶ σπανίου

1) Τοῦ τρυφεροῦ τούτου συγγραφέως σειρὰν ἔργων πρῶτος μετέφρασεν ἐν τῷ «Ἀττ. Μουσεῖῳ» ὁ ἡμέτερος συνεργάτης κ. Π. Κ. Ἀποστολίδης.